

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.II.37.744/2021/4.

A tanács tagjai: Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
Dr. Szilas Judit előadó bíró
Dr. Kovács András bíró

Az I. rendű felperes: I. rendű felperes
(cím1)

A II. rendű felperes: II. rendű felperes
(cím1)

A felperesek képviselője: Dr. Bors Ügyvédi Iroda
Dr. Bors István ügyvéd
(cím2)

Az alperes: Veszprém Megyei Kormányhivatal
(8200 Veszprém, Megyeház tér 3.)

Az alperes képviselője: Dr. Antal Helga kamarai jogtanácsos

A per tárgya: állami támogatás visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: I. és II. rendű felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Veszprémi Törvényszék 18 sorszámon kijavított 4.K.701.399/2020/13. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 4.K.701.399/2020/13. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. és II. rendű felperesek a lakáscélú állami támogatásokról szóló 12/2001. (I. 31.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) alapján az ... hitelintézettel 2008. szeptember 5. napján 3.800.000 forint lakásépítési kedvezmény nyújtására kötöttek szerződést három kiskorú gyermekükre tekintettel, amelynek célja a T., ... helyrajzi számú, természetben a ... szám alatti ingatlanon (a továbbiakban: támogatással érintett ingatlan) megvalósítandó új ház építése volt.

[2] A támogatási szerződés 2. pontja alapján a 3.800.000 forint összegű támogatás és járulékai erejéig a támogatással érintett ingatlanra 2008. szeptember 5. napján a Magyar Államot illető jelzálogjog, valamint elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre. A hitelintézet a támogatást a felperesek részére több részletben folyósította, majd a támogatással érintett ingatlanon az építés befejezését követően az I. rendű felperes kérelmére T. Város Jegyzője a 2010. január 18. napján jogerőre emelkedett 12/85-2/2010. számú határozatával a gépkocsitárolót is magába foglaló lakóépületre a használatba vételi engedélyt végleges jelleggel megadta.

[3] Az I. rendű felperes 2020. május 21. napján az alperesnél kérelmet terjesztett elő a támogatással érintett ingatlanra vonatkozó, a Magyar Állam javára bejegyzett jelzálogjog, elidegenítési és terhelési tilalom törlése iránt, amelyben lakóhelyeként a cím1 számot jelölte meg.

[4] Az alperes 2020. május 25. napján a felperesek részére nyújtott lakáscélú állami támogatás jogszerű igénybevételeinek vizsgálatára hatósági ellenőrzést indított. Ennek során lekérdezte az I. és II. rendű felperes, valamint kiskorú gyermekeik központi személyiadat- és lakcímnnyilvántartásban tárolt adatait, az I. és II. rendű felperes egészségbiztosítási nyilvántartásban szereplő adatait, valamint a kiskorú gyermekek esetén az Oktatási Hivataltól arra vonatkozó tájékoztatást kért, hogy a támogatással érintett időszakban mely köznevelési intézményekkel álltak jogviszonyban.

[5] Alperes a hatósági ellenőrzés lezárására vonatkozó 2020. június 17-én kelt feljegyzésében rögzítette, hogy az ellenőrzés adatai alátámasztották, miszerint a felperesek a Korm. rendelet alapján igénybe vett támogatáshoz kapcsolódó kötelezettségüknek nem tettek eleget, a támogatott ingatlanban az állami igény fennállása alatt nem létesítettek lakóhelyet. Ez alapján az ugyanezen a napon kelt VEX/24882/2/2020. számú végzésével a lakáscélú állami támogatás visszafizetése tárgyában hatósági eljárást indított, amely a felperesek részére 2020. június 22. napján nyert szabályszerű kézbesítést.

[6] Az alperes 2020. július 15-én kelt VEX/24882/3/2020. számú határozatában megállapította, hogy az I. és II. rendű felperesek jogosulatlanul vettek igénybe 3.800.000 forint lakásépítési kedvezményt, és elrendelte a határozat véglegessé válásától számított 15 napon belül az igénybe vett kedvezmény, és az egyes részletfolyósítások napjától a határozathozatal napjáig a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-a szerint számított kamattal növelt összegének, mindösszesen 5.332.971 forintnak a Magyar Államkincstár részére történő visszafizetését.

[7] Határozata indokolásában megállapította, hogy a támogatással érintett ingatlanon felépített lakóházra a jogerős használatbavételi engedély kiadására 2010. január 18. napján került sor. Kifejtette, hogy a Korm. rendelet 21. § (1) bekezdés a) pontja és 24. § (6) bekezdése alapján a kedvezmény igénybevétele épített lakásra a jogerős használatbavételi engedélyt követő tíz évig terjedő időszakra a Magyar Állam javára jelzálogjog, valamint

annak biztosítására elidegenítési és terhelési tilalom került bejegyzésre. Mindezek alapján az állami igény 2020. január 18. napjáig állt fenn.

[8] A személyiadat- és lakcímnnyilvántartásban tárolt adatok alapján megállapította, hogy a II. rendű felperes a támogatott ingatlanban soha nem tett lakcímbeljelentést, abban életvitelszerűen nem tartózkodott, az I. rendű felperes, valamint a vér szerinti gyermekei, akikre tekintettel a támogatást kapták, az ingatlanban 2011. január 21. napjától 2012. július 23. napjáig tartózkodtak, majd onnan kiköltöztek.

[9] Az egészségbiztosítási nyilvántartásban szereplő adatok alapján rögzítette, hogy az I. és II. rendű felperes az ellátását a lakóhely szerint illetékes hivataloktól kapta (... Polgármesteri Hivatal, ... Városgondnokság, ... Megyei Kormányhivatal), a támogatással érintett ingatlan helye szerinti hivataltól részükre semmilyen ellátás folyósítására nem került sor. Az Oktatási Hivatal tájékoztatása alapján megállapította, hogy az I. és II. rendű felperes vér szerinti gyermekei a támogatással érintett teljes időszakban ... Megyei óvodákban, illetve iskolákban folytatták tanulmányaikat.

[10] A Korm. rendelet preambulumban, a 21. § (1) bekezdésében, valamint a Korm. rendelet módosításáról szóló 391/2007. (XII. 23.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Mód. r.) 32. § (1)-(5) bekezdéseiben foglaltakat felhívva kiemelte, hogy a jogalkotó célja szerint az állam által nyújtott támogatást csak a házaspárok, gyermekes családok lakásigényének kielégítésére lehet felhasználni, az ettől eltérő felhasználási, hasznosítási mód jogszerűtlennek, és mint ilyen, jogosulatlan igénybevételnek minősül, ezért a felpereseket visszafizetési kötelezettség terheli.

A kereseti kérelem és védírat

[11] A felperesek a határozattal szemben előterjesztett keresetükben a határozat megsemmisítését, illetve hatályon kívül helyezését kérték. Kereseti kérelmüket az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi XL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 42. § (1) bekezdésére, 62. § (1) és (3) bekezdéseire, 76. §-ára, a Korm. rendelet 21. § (1) bekezdés a) pontjára, (3) bekezdésére és (3a) bekezdés a) pontjára alapították.

[12] Hangsúlyozták, hogy az alperes tényállás megállapítása során nem kellő körültekintéssel járt el, a tényállást hiányosan állapította meg. A használatbavételi engedély kiadására ugyanis 2010. január 14. napján került sor, ennek figyelembevételével a visszatérítésre vonatkozó állami igény ennek keltétől számított tíz évig, vagyis 2020. január 14. napjáig állt fenn.

[13] A Korm. rendelet 21. § (1) bekezdés a) pontjában, (3) bekezdésében és (3a) bekezdés a) pontjában foglaltakra tekintettel a meghatározott határidőn túl sem a hatósági ellenőrzés elrendelésének, sem a határozat meghozatalának nem volt helye, ezért a 2020. július 25. napján meghozott határozat jogszabálysértő.

[14] Az alperes védíratában a határozatában foglalt indokait fenntartva a felperesek keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság döntése

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek keresetét elutasította. Indokolásában a Korm. rendelet 1. § (3) bekezdésében, (2) bekezdés a) pontjában, 21. § (1) bekezdésében, 24. § (6) bekezdésében foglaltakat felhívva kiemelte, hogy az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a felpereseket a jogerős használatbavételi engedélyhez képest tíz évig terhelte az a kötelezettség, hogy a támogatással érintett ingatlan a támogatott személyek és a vele együtt költözők lakhelyétül szolgáljon, és ezen időszakra került bejegyzésre a perbeli ingatlanra a jelzálogjog, illetve az elidegenítési és terhelési tilalom.

[16] Kifejtette, hogy a felperesek kereseti kérelmükben sem vitatták azt a tényt, hogy a támogatott ingatlan a támogatási időszak alatt nem szolgált a felperesek és a gyermekeik életvitelszerű lakóhelyül, amelyet alátámasztottak a lakcímnyilvántartás adatokon felül a felperesek egészségbiztosítási adatai, valamint a gyermekek nevelési és oktatási intézményei is. Mindezek alapján leszögezte, hogy nem teljesült a Korm. rendelet azon célja, hogy a támogatásból a felperesek méltányolható lakásigénye kerüljön kielégítésre. Kiemelte, hogy a hatóság a Korm. rendelet 18. § (15) bekezdése alapján jogosult volt a támogatás igénybevételének jogszerűségét hatósági ellenőrzés keretében vizsgálni.

[17] A támogatás visszakövetelésére vonatkozó igény elévülésével összefüggésben az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 4. § (1) bekezdés b) pontjában, 72. § (5)-(6) bekezdéseiben foglaltakat felhívva kifejtette, hogy az Art. hatálya kiterjed a Korm. rendeletben meghatározott feltételek alapján juttatott ún. költségvetési támogatásokra is, amelynek egyik formája a lakásépítési kedvezmény. Az Art. 72. § (6) bekezdésében foglaltak alapján az alperes, mint a lakáscélú állami támogatás ügyében eljáró szerv jogosult volt az állami követelés tárgyában eljárni.

[18] Az Art. 164. § (1) bekezdésében foglaltakat idézve arra a következtetésre jutott, hogy a perbeli lakásépítési támogatás visszafizetése iránti eljárásban az Art. elévülési szabályait kellett alkalmazni. Kifejtette, hogy az alperes a 2020. május 25. napján indított hatósági ellenőrzési eljárása a 2020. június 17-én kelt feljegyzéssel zárult, amelyben rögzítésre került, hogy a felperesek a Korm. rendelethez kapcsolódó kötelezettségüknek nem tettek eleget, mivel a támogatott ingatlanban az állami igény fennállása alatt gyermekekkel nem létesítettek lakóhelyet. Ezen időpont tekinthető az alperes tudomásszerzésének, amely időpont egyben az elévülés kezdő időpontja. Ehhez képest megállapítható, hogy a Korm. rendelet 21. § (1) bekezdésében meghatározott igény nem évült el, így a határozat meghozatalára jogszerűen került sor.

[19] Összegezésében arra a következtetésre jutott, hogy az alperes eljárása során a tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, sem eljárási, sem anyagi jogszabálysértést nem követett el.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[20] Felperesek a jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelmükben a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését kérték. A felülvizsgálati kérelem befogadási okaként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjára, illetőleg a d) pontjára hivatkoztak.

[21] Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben irányadó tényállást a perben keletkezett iratok alapján lényegében helyesen állapította meg, azonban jogszabálysértő módon túlterjeszkedett az alperesi döntés jogkörének korlátaiban, amikor a közigazgatási cselekmény jogszerűségét az alperes által nem hivatkozott, ennek megfelelően a döntés alapját sem képező jogszabályra, az Art. rendelkezéseire alapította. Ezzel összefüggésben arra is hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott Art. rendelkezéseit az adóigazgatásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 138. §-a 2018. január 1-jével hatályon kívül helyezte, így a jogszabály a hatósági ellenőrzés és a határozat meghozatalának időpontjában már nem volt hatályban.

[22] A keresetben kifejtettekkel egyezően hangsúlyozták, hogy az alperes eljárása során súlyos jogszabálysértést követett el, mivel az állami igény lejártát követően indított hatósági eljárást. Nem vitatva a hatóság általános ellenőrzési jogkörét, kiemelték, hogy tíz év elteltével alperesnek erre még akkor sem volt lehetősége, ha igazolható, hogy a támogatás

feltételrendszere részben vagy egészben nem teljesült. Miután a hatóság az ellenőrzésre rendelkezésre álló tíz éves határidőt elmulasztotta, e jogkövetkezményeket az ügyfélre nem háríthatja át. Az alperes ellenőrzési jogkörével összefüggésben hivatkoztak az Alkotmánybíróság 9/1992. (III. 5.) számú AB határozatában a jogbiztonság sérelmével összefüggésben kifejtettekre.

[23] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[24] A felperesek felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint érdemben alapos.

[25] A Kúria a jogerős ítéletet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a döntés elbírálása szempontjából releváns tényállást feltárta, azonban az ügyben alkalmazandó jogszabályi rendelkezést tévesen választotta ki, ezért határozata érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.

[26] A felperes keresetével összefüggésben az elsőfokú bíróságnak arról kellett állást foglalni, hogy a megelőző eljárásban beszerzett bizonyítékok és az irányadó jogszabályi rendelkezések alapján az alperes jogszerűen döntött-e a felperesek részére nyújtott lakásépítési kedvezmény kamattal növelt összege visszafizetésére kötelezéséről.

[27] A Kúria előjáróban rámutat arra, hogy a felperesek kereseti kérelmükben és felülvizsgálati kérelmükben sem vitatták a visszakövetelés jogalapja körében az alperes által feltárt azon tény, hogy az állami igény tíz éves időtartama alatt a II. rendű felperes a támogatással érintett ingatlanban egyáltalán nem lakott, az I. rendű felperes és a vele együtt költöző gyermekeik pedig túlnyomórészt nem laktak, mellyel a támogatás feltételrendszere részben nem teljesült, nem valósult meg a Korm. rendelet 1. § (3) bekezdésébe foglalt azon jogpolitikai cél, hogy a támogatás a támogatást igénylők méltányolható lakásigényét szolgálja.

[28] Nem képezte vita tárgyát az sem, hogy a lakásépítési kedvezményt biztosító a Korm. rendelet 24. § (6) bekezdése alapján bejegyzett jelzálogjognak, illetve elidegenítési és terhelési tilalomnak a jogerős használatba vételi engedélytől számított tíz éves időtartama az I. rendű felperes által előterjesztett törlési kérelem időpontjáig már eltelt.

[29] A felperesek a kereseti és a felülvizsgálati kérelmüket elsődlegesen arra alapították, hogy a Korm. rendelet 21. § (1) bekezdésében meghatározott tíz éves időtartamon túl a hatóság nem volt jogosult a hatósági eljárás megindítására, illetőleg a támogatás visszakövetelésére vonatkozó határozat meghozatalára, mivel a visszakövetelési jog a 2010. január 14. napján kiállított használatbavételi engedélyre tekintettel 2020. január 14. napjával elévült. A hatóság eljárása súlyosan jogszabálysértő, mert ennek ellenére 2020. május 25-én hatósági eljárást indított és 2020. július 15-én hozta meg a támogatás visszafizetésére kötelező határozatát.

[30] A felperesek által megjelölt elévülés kezdő időpontjával összefüggésben a Kúria csak megjegyzi, hogy az alperesi határozat, illetőleg az elsőfokú bíróság ítélete e körben helytálló tényeket tartalmaz, ugyanis a végleges használatbavételi engedély kelte 2010. január 14. napja és e határozat jogerőre emelkedése 2010. január 18-a, ehhez képest az állami igény fennállására vonatkozó Korm. rendelet 21. § (1) bekezdésben meghatározott időtartam lejáratú időpontja a jogerős használatbavételi engedélytől számított tíz év, vagyis 2020. január 18-a.

[31] Miután a felperesek a Korm. rendelet 21. §-ában meghatározott tények alapján a visszakövetelés általános feltételeit nem vitatták a Kúria csupán utal arra, hogy a visszakövetelés jogalapja tekintetében több kúriai határozat született. A joggyakorlat

egységes abban, hogy a támogatás lakásigény kielégítésétől eltérő felhasználása a kedvezmény visszakövetelésének jogalapját megteremti, figyelemmel arra, hogy a lakásépítési támogatás rendeltetése a kedvezményezett(ek) lakhatása megoldásának biztosítása [KGD2015.70, Kfv.IV.35.766/2016/3.].

[32] A felperesek a felülvizsgálati kérelmükben az elévülési kifogásukhoz kapcsolódóan azzal is érveltek, hogy az elsőfokú bíróság lényegében túlterjeszkedett az alperesi döntés jogkörének korlátaín, mivel a határozatát a hatósági döntés alapját sem képező jogszabályra, az Art. rendelkezéseire alapította.

[33] A Kúria ezzel összefüggésben rámutat arra, hogy az alperes a határozati döntését a Korm. rendelet visszakövetelés jogalapjára vonatkozó rendelkezéseire alapította. Miután a hatósági eljárás során nem merült fel a követelés elévülésére vonatkozó észrevétel vagy kifogás, az alperesnek a határozata indokolásában nem is kellett erről számot adnia. Az elsőfokú bíróságnak azonban éppen a kereseti érvelés mentén arról is döntenie kellett, hogy a Korm. rendeletben foglalt feltételekre figyelemmel a jogerős használatbavételi engedély kiadásától számított tíz év elteltével az állam által nyújtott lakásépítési támogatás visszafizetésére vonatkozó állami igény elévült-e. Ezért az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, amikor ezt vizsgálva az Art. szabályait idézte és a felperesek elévülésre vonatkozó kereseti érvelésére érdemben reagált.

[34] Az elsőfokú bíróság azt helyesen ismerte fel, hogy az alperesi hatóságnak a támogatás jogszerű igénybevételéhez kapcsolódóan a Korm. rendelet 18. § (15) bekezdése alapján az ellenőrzési jogosultsága fennállt, és a visszatérítési igény elévülésének elbírálásánál az adózás rendjére vonatkozó szabályokat is alkalmazni kellett. A Kúria a gyakorlatában az állami támogatás visszafizetésére vonatkozó igény adók módjára történő behajthatóságára figyelemmel az Art. alkalmazását korábbi határozataiban egyértelműen megállapította [Kfv.IV.35.147/2016/4., Kfv.V.35.559/2016/4., Kfv.IV.35.004/2018/4., Kfv.IV.35.157/2018/5., Kfv.IV.35.382/2018/4., Kfv.IV.35.274/2019/8.].

[35] A Kúria a KGD2017. 138. számon közzétett Kfv.IV.35.147/2016/4. számú ítéletében elvi élel mondta ki, hogy a lakástámogatások jogszerűségének felügyelete során a jogosulatlanul igénybe vett támogatás visszakövetelésének elévülésére az Art. szabályai alkalmazandók. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a felperesek által előterjesztett elévülési kifogás körében az adózás rendjéről szóló jogszabályt kellett figyelembe venni.

[36] A felperesek ezzel összefüggésben arra is hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság által felhívott Art. rendelkezéseit az Air. 138. §-a 2018. január 1-jével hatályon kívül helyezte.

[37] A 2018. január 1. napjával hatályba lépett – az Art. rendelkezéseit hatályon kívül helyező – Air. 139. § (1) és (2) bekezdése szerint e törvény rendelkezéseit a hatályba lépését követően indult és megismételt eljárásban, illetőleg a hatályba lépését követően esedékessé váló kötelezettségekre kell alkalmazni. Miután jelen ügyben a visszakövetelésre vonatkozó hatósági eljárás megindítására 2020. május 25-én került sor, az elsőfokú bíróság tévesen és megalapozatlanul hivatkozott az elévülés körében az Art. 4. § (1) bekezdés b) pontjában és 72. § (6) bekezdésében foglaltakra.

[38] A Kúria hangsúlyozza, hogy a támogatással érintett személyeknek a támogatással érintett ingatlanban történő lakásra vonatkozó kötelezettsége a tíz év alatt folyamatosan fennállt, ennek megszakítás nélkül kötelesek voltak ezen időszak alatt eleget tenni, melyből okszerűen következik, hogy az elévülési idő ebben az esetben a tíz éves időtartam alatt el sem kezdődött, a feltétel nem teljesítése esetén a jogsértés megvalósulásának befejező időpontja az állami igényre vonatkozó tíz éves időszak utolsó napja, vagyis 2020. január 18-a.

[39] Az elsőfokú bíróság minderre figyelemmel azt helytállóan állapította meg, hogy a visszakövetelés igény elévülésénél az adózás rendjére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni. Határozata meghozatalánál ugyanakkor azt nem vette figyelembe, hogy a hivatkozott kúriai határozatokban szereplő tényállástól eltérően jelen ügyben a hatósági eljárás megindítására és a támogatás visszakövetelésére vonatkozó határozat meghozatalára 2018. január 1. napját követően került sor, ezért a korábban hatályos Art. rendelkezései már nem alkalmazhatók.

[40] A Kúria kiemeli, hogy a visszakövetelés jogalapjának megállapítására a támogatási szerződés megkötése időpontjában hatályos rendelkezések, a követelés elévülésére viszont az eljárás megindításakor hatályos jogszabályok alkalmazandók.

[41] Mindebből következően az alperes eljárása megindításának időpontjában az elévülés tekintetében az elsőfokú bíróság által felhívott Art. rendelkezései már nem voltak irányadóak, az elsőfokú bíróság az ügyben alkalmazandó jogszabályi rendelkezést tévesen választotta meg, ezért határozata érdemi felülvizsgálatára sem kerülhetett sor.

[42] A Kúria mindezek alapján az elsőfokú ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[43] Az új eljárásban a törvényszéknek a lakásépítési kedvezmény visszaigénylése érvényesítéséhez kapcsolódó elévülési idő számítását a hatályos adójogi rendelkezések (Air. és az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény) alapján kell vizsgálnia azzal, hogy változatlanul irányadó az a kúriai gyakorlat, miszerint az elévülés kezdő időpontjának az ottlakási kötelezettség tíz éves időtartamának vége tekintendő.

A döntés elvi tartalma

[44] *Amennyiben a lakásépítési kedvezménnyel megvalósított ingatlan nem a támogatott személy és vele együtt költözők lakóhelyeül szolgál, és az ezzel összefüggő jogsértés folyamatos, a támogatási feltétel teljesítéséhez kötött visszaigénylési jog érvényesítésének kezdő időpontja az ottlakási kötelezettség tíz éves időtartamának végéhez kötődik.*

[45] *A törlési engedély iránti kérelem előterjesztése alapján a hatóság az engedély kiadását megelőzően elévülési határidőn belül jogosult vizsgálni, hogy a támogatott személy eleget tett-e a jogszabályban előírt kötelezettségének, és annak megsértése esetén a támogatás visszafizetésére határozattal kötelezheti.*

[46] *Amennyiben az elsőfokú bíróság az elévülésre vonatkozó döntését nem az ügyben irányadó és alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekre alapítja, úgy a határozata érdemi felülvizsgálatra alkalmatlan.*

Záró rész

[47] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[48] A Kúria a felülvizsgálati eljárási költség megállapítását mellőzte, mert az alperesnek ilyen költsége nem merült fel, a felperes pedig költség iránti igényét a Kp. 35. § (1) bekezdés folytán alkalmazandó a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 81. § (2) bekezdésének megfelelően – egyszerű megjelölés, vagy a jogszabályhely pontos feltüntetése hiányában – megfelelően nem számította fel.

Budapest, 2022. április 20.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Szilas Judit s.k. előadó bíró, Dr. Kovács András s.k. bíró